

overlader vi trykt til markedet, og det marked er ikke en håndfuld sammenspiste fra den eksklusive kunstelite.

Vi er ikke umiddelbart 100 pct. tilhængere af, hvad Dansk Folkeparti har fået skrevet ned i dets forslag til vedtagelse, men i dagens anledning støtter vi det. I dagens anledning vil jeg også gerne hævde, at begrebet rindalisme skal man omtale med respekt. Vi respekterer Peter Rindal, vi er glade for, han stadig væk er blandt os, og for det store stykke arbejde, han har gjort for at højne befolkningens interesse for, hvad der foregår inden for kunstverdenen.

Det kunne denne debat også have gjort, men som jeg har fulgt debatten – over højtaleren ganske vist – har debatten mere været et spørgsmål om, hvorvidt man kunne lide Dansk Folkeparti eller ej. Det er også en form for at være smagsdommer, og det forstod jeg på mange af ordførerne at de afholdt sig fra.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det er simpelt hen en forkert oplysning, at staten disponerer over store midler til kunstindkøb, som så resulterer i denne sammenspisthed og nepotisme, der er blevet påstået.

Jeg mener, det var ministeren, der nævnte, at Statens Museum for Kunst har en årlig bevilling til indkøb på 6 mio. kr. og Statens Museumsnævn på 2,3 mio. kr. Uden at kende tallene på den samlede kunstomsætning og kunstindkøb i Danmark vil jeg sige, at det er en dråbe i havet, det er bagateller.

Selvfulgelig er det da heller ikke sandt, at statens direktører, at galleriejere, at folkevalgte i amter og kommuner, at ansatte i postvæsen og DSB, som jo bruger 1 pct. af hvert byggeri til kunstnerisk udsmykning, alle sammen er nepotister og sammenspiste. Det er en påstand helt ud i luften, og den luft er lige så varm, tynd og værdiløs som den, rindalisten prøves igen at blive vakt til live med. Det vil ikke lykkes.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg har stor respekt for, at private virksomheder bruger kantinen på arbejdspladsen til, at nye kunstnere får mulighed for at få udstillet deres værker, at man i de kunstklubber og kunstforeninger, der er på arbejdspladserne, køber værker og udlodder dem ved den årlige julebasar, eller hvad der nu kan være tilfældet. Det har jeg stor respekt for, for der er tale om, at de pågæl-

dende mennesker har et engagement for egne penge.

Men det, der foregår i Statens Kunstfond, hvor det er et politisk udpeget sammenrend af folk, der sidder og disponerer på vegne af mine og resten af den danske befolknings penge, har jeg ingen respekt for. Når man læser tidsskrifter, når man følger med i den debat, der foregår, så er der ingen tvivl om, at når de sidder i et amtsråd, i postvæsenet, i DSB eller andre steder og skal foretage kunstindkøb, ja, så skeler de selvfølgelig til, hvad det er for kunstnere, der i øjeblikket er in, hvad er det for kunstnere, der bliver benyttet. Sådan er det.

Derfor skal staten ikke disponere hverken 1, 5, 10 mio. kr. eller 11,7 mia. kr. på kulturlivet i Danmark. Det er en uforkammethed over for den danske befolkning, når der er så mange andre opgaver, der ligger uløste hen.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jamen Statens Kunstfond, i hvis repræsentantskab jeg har haft den ære at sidde en årrække, har jo netop det meget efterlyste og med rette højt besungne rotationsprincip. Der kan man kun sidde i en tildelings- og indkøbskomité i 3 år. Så det fungerer jo, som det skal.

Selvfulgelig forvalter den statens penge, og det er altså tidligere i debatten slået fast, at Folketinget ikke er egnet og ikke har nogen som helst adgang til at udnævne det ene eller det andet som et kunstværk. Vi sætter beløbsrammen, og så har vi lavet en lov, som fastsætter reglerne for Statens Kunstfond, som har relativt mange flere penge end de beløb, jeg nævnte i mit forrige indlæg.

Hvis hr. Behnke vil foreslå en ændring til loven om Statens Kunstfond, så kan han da prøve det. Så får han nøjagtig lige så få stemmer for det, som Dansk Folkeparti i dag får for sit forslag til vedtagelse. Det ved hr. Behnke på forhånd. Han er i håbløst og glædeligt mindretal.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Den nordjyske trubadur, Hausgaard, sang for år tilbage en glimrende sang, hvori der indgik, »fordi de fleste er de fleste, er det ikke sikkert, det er de fleste, der er de bedste.«

Jeg er enig med hr. Melchior i, at Folketinget er komplet uegnet til at bestemme, hvad der er godt og rigtigt, pæn og grim kunst. Fuldstændig enig med hr. Melchior. Men det er jo en